

Snorkus

Dengang Snorkus var død
i stor armod og nød,
var der ingen, hans ben ville jorde.
Ikke en i hans slægt,
hverken karl eller knægt,
som man hørte, den ære ham gjorde.

2. Det er verdens manér,
det almindeligt sker,
når en rig er i døden hensovet,
da hans arvinger fro
gå at rive hans bo,
som når ravnene flokkes om rovet.

3. Men kun her, som vi ved,
fandt det modsatte sted,
thi han ejede ingen slags skatte;
derfor blev han forladt,
ja, til dels og forhadet;
ingen vilde sig med ham befatte.

4. Ingen gravsang der lød,
ingen tårer der flød,
intet gravøl der heller blev drukket,
så man påstå kan vist,
at hver kjærlighedsgnist
var hos hele familien udslukket.

5. Ingen gravskrift man så
til erindring at stå
for at kunne bevare hans minde.
Det var rigtignok slemt,
at han så var forglemt,
og at alt var så stenhårdt i sinde.

6. Men kun Peter gik ud
for at afflå hans hud,
denne vilde han gerne benytte;
fik en kammerat med,
jeg tror, Thomas han hed;
disse gjorde sig deraf et bytte.

7. I det brusende hav
fandt Hr. "Snorkus" sin grav,
ej på jorden ham undtes at hvile.
Disse stenhjerner to
vare hårde og fro,
og i deres letsind monne smile.

8. Nu om Ole jeg må
et par strofer dog få,
thi det hannem gik meget til hjerte.
Om han virkelig græd,
jeg det just ikke ved,
men han følte dog skilsmisssens smerte.

9. At den yndling, som her
var vor Ole så kjær,
så uheldigen blev ham berøvet,
det naturligt jo var,
at hans hjerte det skar,
at han nedslagen blev og bedrøvet.

10. Nu jeg digter ej mer,
som I mærke og ser,
om hvordan det endvidere skete;
men for alle og hver
skal jeg tilføje her,
at det "Snorkus'es" gravsang skal hedde.

Grægaris á Gørðum f.1823 var skald og yrkti á donskum. Í 1884 kom út "Udvalgte Digte, Gregorius Johannesen, kongsbonde i Sydregøte". Um hendan tátt skrivar yrkjarin: "I Anledning af en Hoppe, som efter en langsom Tæring døde i Elendighed, men fremstillet i Digtet under Billedet af en forarmet Herremand." Rossið gekk, sum vanligt var fyrr, upp á jørð hjá fleiri eigarum. Pætur í Ólastovu átti mest.